

Sy-li spěwał,
Pilnje dželał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócnj
Naboj mócnj
Lubosc ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spár měrnj
Čerstwosc dał

Njech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšedne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ci khmana
Žiwnosc je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Gserbſke njedželske łopjeno

Sałožil 1891 Křrjebjanſki farań dr. theol. a fil. Bjedrich Sella.

W Budyschinje

29. měrza 1936

Baužen

Njedžela Žudifa.

Shto mjes wami móže mi hrěch dowjesć? Hdyž wam pał
prawdu praji, čzechodla njewěricze mi? Jana 8, 46.

We hłownym grečkim měscze Athenje běſhe ſnaty muž
i mjenom Aristides žiwj, kiž mějesche wulke ſaſklužby wo ſwój
lud. Jeho žiwjenje běſhe bjes naſtorſka. A tola mějesche wón
wjele njepšheczelow, kiž jemu jeho dobre mjeno ſawidžachu.
Tohodla wobſamknychu, jeho i města wuhnać. A tomu wot-
měchu ſjawne wothłogowanje, wjetſchi džěl měſchczanow běſhe
ſa to, ſo ma ſo tamny wulzy ſaſklužby ſtaćan i wótzneho
kaja wupokać. Kať běſhe tajke něſhto móžno? Shto měja-
chu jemu porokowac? Na to wotmołwjesche jedyn, kiž běſhe
tež ſobu pšhecziwo Aristidej wothłogowať: njemóžach ſnjeſć,
ſo bu wón pšchezo tón prawy mjenowanj. Njeje to tola ſpo-
džiwne? Shtoz pał čłowſke waſhne ſnaje, ſo na tym nje-
džiwa. Tajke ſo kóždy džeń ſtawa. Čłowjekojto njemóža
ſnjeſć, ſo je drje jedyn mjes nimi ſprawniſchi hać woni ſami.
Njerodža mjes ſobu dołho čłowjeka, kiž je lěpſchi a čilićziſchi.
Pntaja na tajkim i wulkej prózu wiſhe móžne a njemóžne nje-
doſtatki a wjeſela ſo potom, hdyž teſ na nim někaſku ſlaboſć
namaſaja.

Tať je ſo nělotremu wulkemu mužej ſchło, ſo ludžo wo
nim poſdžiſcho žyle hinať myſlachu a ſudžachu, hać přiedy
pſchi jeho žiwjenju. A tomu namaſach w čłowſkich ſtawſinach
doſć pſchikładow, a to w ſtarym kať w nowym čaſu.

Teſ pſchi naſchim Sbožniku ſu ludžo pšchezo hać do
dženſniſchego dnja kritiſowali a ſo prózowali, ſo bychu na
nim něſhto namaſali, ihtoſ by jeho wyſołu čžiſtu majeſtoſć
pomjenſchowato. Ale to ſo teſ najwjetſchemu njepšheczelej
poradžilo njeje; ſamo wón dyrbjesche pšchezo hiſchće woně-
micz, hdyž ſo jeho naſch knjes wopraſcha: ſhto mjes wami
móže mi hrěch dowjesć?

Pohladaj na jeho žiwjenje, čžerpjenje a wumřeze!
Pšchezo woſtanje wón tón ſamžny, tón ſwěrnj, prawy a po-
ſkluſchnj. Pola njejo je wiſcho wěrnosc, wěſtoſć, jaſnoſć.
Wón njeje ženje khablať w dowěrienju do njebieſkeho Wótz:
„ſa a tón Wótz ſmój jedne.“ Boža ſwjata wola je teſ Jeſu-
ſowa wola. ſa to pať dyrbjesche teſ wón ſo pšchezo ſnowa
prózwac i bēdžic, dokeľ ſty njepšheczel wiſchudžom a ſtajnje
runje pſchi nim kaſaſche, kať by jeho wot tutoho Božeho pucza
wotčahnyť. Kajke by to tola ſa čžerta ſwjeſelaze dobyće
bylo, Božeho Ssyna na ſwój boť ſczahnyć! Tať wobdawa
wiſchudžom ſpytowať naſchego Sbožnika: tam w puſczinje,
poſdžiſcho, hdyž Pěť Jeſuſej wot kſchizneho pucza wotradži,
napoſledku hiſchće w ſahrodže Gethſemane a ſamo hiſchće
na Golgatha. Haj woprawdže wón bu ſpytowanj, ale pſchi
tym woſtanje tola bjes hrěcha. To dyrbjaču jemu teſ pšhe-
czeljo, kotſiž jeho najlěpie ſnajaču, wobſwědčic. Tajke wob-
ſwědčenje pšheczelow je nam hiſchće wažniſche hać mēnje-
nje njepšheczelow, kiž jeho hidžachu. Tať wuſnawa japoſhtoť
Pěť, ſo njeje Jeſuſ žaneho hrěcha čžiniť, ſo njeje ſo w jeho
ercze žaneho jebanja namaſalo; tať praji wučomnik Jan, kiž
pſchi Jeſuſowej wutrobje ležeſche, ſo bē wón čžiſty, ſo njebē
žaneho hrěcha w nim, a žyła přenja woſada hladaſche na Je-
ſuſa, jeho ſwojeho Knjeſa a Boha mjenujo, a i tym tola wu-
ſnawajo, ſo njemóže nihto jemu hrěch abo njeprawdoſć do-
wjesć. Wiſchitzy, kiž naſchego Sbožnika lěta dołho we wiſchē-
nym wobſhadže ſeſnachu, a jeho wo dnjo a w nozy wobdawa-
chu, haj wiſchitzy dyrbjaču pſchipoſnac, ſo běſhe wón pšchezo
ſjednocženy i njebieſkim wótzom bjes dželenja a hrěcha.

Alle runje tohodla, dokeľ běſhe wón ſpytowanj runje
kať my, dokeľ teſ jemu kóžda čłowſka nuſa ſnata běſhe, toho-
dla ſmēmny i njemu doſpołne dowěrienje mēcz.

Toho wjeſel a troſchtuj ſo, luba duſcha, kiž maſch ſo
čžezko bēdžic na ſwěće! Slaj, njetrjebaſch jemu haťle wjele

powědacž wo swojej nušy; wón to wschitko snaje a wě. Trjebaš jeho jenož dopomnicž, so by słaby, tak czežko czerpiš, a potom ma wón, twój njebyeski wyschski měšnik, hižo i tobu šmilenje. Njepraj: ja šo hańbuju, jemu to abo tamne šewicž, — hlaj wón snaje kóždu słabość a kóžde spytowanje, šhtož na cžlowjeka tu pšhindže a wón dže tebi pomhacž snjesč.

Tohodla, dofelž běše wón bjes hrěcha, móže wón prawdu prajicž. Dofelž běše wón tón cžisty a šwjaty, tohodla je jeho wobšwědčenje a pšhipowědanje wěrnoscž. Tohodla móže wón prawje šudžicž nad cžlowjekami. Čim cžiscžishe wócžko je, čim wótrichjo je tež rožum. Jenož kiž by cžisteje wutrobny, móža Boha widjeć. Tohodla móže tón, kotremuž njemóžeshe ničto hrěch dowjesč, nam prawdu prajicž.

Cže h o d l a n j e w ě r i m y j e m u ? Knježe, pošly nam našču słabu wěru, so šo se wschēm tebi dowěrimy w žiwjenju a wumrěcžu! Šamjen.

W šwjatym póstnym cžašu.

Słóž: To cželo dženmy pohriebacž.

Džak, cžescž Či, Khrěščće, dawamy,

So ja naž czerpił, wumrěł by.

Pšhes Tvoju šwjatu, drohu frej

Pšhed Bohom i nami derje štej'.

Bóh wěčny, cžlowjek wěrný Ty,

Naš Šbóžnik, Wschšichi měšnik by.

Nam wupomhaj, hdyž šmjercž k nam dže,

Se šmjercže, hele wěčneje.

Njeh Tvoja frej naž wucžiscži,

Šrěch, hańbu, prut Šswój wot naž wšmi,

Pod šchizom nam Twój troicht, mēr daj,

Nam k šcerpliwoscži dopomhaj.

Budž našcha móž we słabości,

Eso po naž šhudny horje wšmi.

Bój, cžin Ty i nami derje wšcho,

Wšmi naž do šchita Šswojeho.

Pšhindž, budž a woštan pola naž

Se Šswojej hnadu kóždy cžaž,

Nam žohnowanje Šswoje daj,

Šnym ducham k nam pšhinčž wobaraj.

Daj Ty nam wěru, dowěru,

Šnicž, rosbij wšchu móž cžertowštu,

Štej šwěru pšchi naž we šmjercži,

Nam žiwjenje daj w wěčnoscži.

Pšhindž Ty k nam i hnadneje pomožu,

Wšmi hnadnje wot naž nušu wšchu,

Nam pomhaj se wšchej štyšnosče,

Nam polož šmjertne bėdženje. —

Budž wěčny džak, cžescž, šwalba Či!

Naž wšchch do njebyež k Šsebi wšmi.

Twój wulki, šwjaty wopor daj

Nam w wěčnoscži Twój kražny raj.

Dži a cžin šwój konfirmaziški šchpruch!

„Dži a cžin nětk šlowo Bože, kotrež by wufnył!“ To je pominanje, i kotrymž nětkle niz jenož duchowny, ně tež staršej, pšhecželjo ščelu młodny, kotšiz šchulu došhodžichu, kotšiz buchu konfirměrowani, „do žiwjenja“, tak šo praji. „Budžče pak cžinjerjo toho šlowa a niz jeno pošlucharjo“ tak pšchistajimy, dodawajo: „Šdyž šče jenož pošlucharjo a niz cžinjerjo, šo šami šjebacž!“ Tohodla rošpominajže a wopominajče wošebje nutrneje tež pšhezo šašo tekst konfirmaziškeje rěče a šwój konfirmaziški šchpruch. —

Kiž ty tole nětkle runje cžitajš, njeh by dotho hižo po konfirmaciji, njeh hašle něšto lět, wěš ty šwój konfirmaziški šchpruch? Móžesh jón hnydom prajicž? A šměš pšchistajicž: wón je mi pšhezo we wědomju a wutrobje był, a ja šym šo prózował, i nim w žiwjenju wobšacž jako šheščizian — jako šheščizianka? —

„Konfirmaziški šchpruch“, tak bychmy tež mohli na to napišacž, šhtož i tutym tu našim pacžerškim džěčžom pišamy a podawamy — a niz jeno tutym, ale wšchēm, pšchetož my šmy na wšchēm pošledku wšchizny pacžerške džěčži byli a šmy wšchizny i konfirmaziškim šchpruchom do žiwjenja šchli. A w tym, tak běchu i konfirmaziškim šchpruchom žiwi, tu potom dale něšto. —

My wěmy, a našche džěčži dnyrbja tež wědžecž, so tajny by wonka w „žiwjenju“, kotšiz praji, so tajki šchpruch, so dozyla šlowa Biblije ničžo njepomhaja, ani w žiwjenju ani we wumrěcžu; a woni šo maja po tym a by bjes Božeho šlowa žiwi. Ale tak dha, njeje jich wonka w „žiwjenju“ tnyh hišchče wjele wjazny, kotšiz drje to njepraja, ale pak šo tola po tym maja, haj, tež tnyh je došč, kotšiz wjele abo tola něšto wo Božim šlowje praji, ale pak potom, hdyž wo to dže, šo po Božim šlowje nimaja? To dnyrbja wone wědžecž, runje tak my wšchizny, so bychu wone i nami wšchēm tež wědžale, so mamy my tuž šwoje dla a tamnych dla a wšchch druhich dla šwědkojo byčž, šwědkojo šheščizianskeje wěry, šwědkojo toho, so nješmy jenož i hubu šheščizienjo a tež niz jeno i mjenom šheščizienjo, ale so šmy šheščizienjo — žyle jednorje, ale pak žyle rašnje: šheščizienjo. Abó šhto hewał by? Abó džešch byčž? Ty by pšhezo jenož to, šhtož by, niz to, šhtož džešch byčž abó šhtož prajish, so by.

A tajki šheščizian je žiwy i tym wošebitny šlowom Biblije, kotrež bu pšchi woštarju konfirmazije jeho šlowo; haj wón je ša tuto šlowo žiwy, wón jo cžini! Wěšo jo tež i šlowy wě. —

A wšchizny tajny šheščizienjo, młodži a stari, hladaja nutrneje a džakowni na jeneho i wulki, i najwjetšich našeho cžaža, kotryž je tu se šwědkom a i pšchikladom ša tnyh, kiž džežža tak cžinjerjo Božeho šlowa byčž, kotryž pak je pšchede wšchēm tež se šwědkom pšhecziwo wšchēm tym, wo kotrymž priedy prajachmy, so woni přēja, so by šlowo Bože ša naž žaneje možny a pomožny měto. To je pólny maršall Šindenburgh!

My šo nutrni dopominamy jeho pošlednich hodžinow tam na jeho hrodže, wošebje na tu, w kotrež mějesche džej do wumrěcža a tamne tak wulny šajimawe, tamne tak hnujaze rosmoštjenje se šwojim lětarjom. Wón džej jemu pšchiwoła, jako dženšhe tutón wjazny šwětkla pšhes wołna do jstwy pušchicž: „Woštajče! Šhtož mam ja šwojemu Bohu tam horjeka prajicž, to ja dawno i šlowy wěm.“ A tak cžitajše wón šnadž šchtwórcž hodžiny dotho we šwojim Nowym Testamencže.

Schto cžinja wšchitzy tamni i tutym hwědkom, kotryj je byt i Božim słowom w žiwjenju, kotryj je i Božim słowom nětko, hdyž wě, so „hmjercz hižo wofoło doma khodži“? A Bože słowo da jemu móž, prajicž tamne słowo křesćijanšćeje wěštošće: „A nětko prajicze pšhecželnižy hmjerczi, so hme do jstwy pšhincž!“

Tutón, kiž je hwěrnny hyn hwojeho luda byt a kiž je wótznemu krajej słuził w najcžejšich lětach, je byt i Božim słowom žiwn. A my wěmy, so na pšch. tež druhy, kiž hu sa wótznny kraj itali a jemu najwjetšchu słuzbu wopokašali, hu byli žiwi i Božim słowom, tak křezor Wilhelm přeni, kanzler Bismarck a minister Roon. Woni we polu wonkach sapocžachu kóždu džen i tym Božim słowom, kotrež jim bibliiski pucžnik „Herrnhuter Gesungen“ podawašche. Schtož tuczi tšjo dofonjachu, je sažošk, na kotrymž němšči lud nětke móže dale twaricž. A woni jón sažožichu štejo pod Božim słowom, skutkujo i Božim słowom.

My wšchitzy, kiž tak ho prózujemy, i Božim słowom bycž w žiwjenju, hmy tohodla tak rjez „w dobrym towaršće“. Tohodla naš nješamyla cži, kiž hinaš rěčža, kiž pšhecžiwu Božemu słowu šteja. Ale niz jenož tohodla naš nješamyla tuczi. Ně, niz jenož tohodla; my hmy tola wěriši a my hmy tola wušnawali a my hmy šebi wěšči, so Ješuž Křistuž je Boži Syn a našy Wumožnik a so je i nami w žiwjenju a wumrěcžu, i nami, kiž my i nim hmy, kiž my i nim rěčimy — ho modlo —, kiž my i nim tu žiwi hmy; — i druhimi słowami: kiž my wěrimy. A i nim šamožemy my wšchitko, tež wobštacz, hdyž cžežto je! Schtož tamny wulki mjes přenimi křesćijanami wniša: „Ja wšchitko móžu pšhes toho kiž mie pošyni to je pšhes Křistuža“, to wušnawamy tež my potom džašnje.

(Wotracžowanje cžežuje.)

Šduchnješčto w hwojatym poštnym cžažu.

Romhaj Šswojej matry dla
Nam, o jehnjo Bože.
Twoja hwjata šaslužba
Daj nam wěcžne šbože;
Daj so wšchitzy i pokutu
Na nju špominamy,
Š žnješ dušchu, wutrobu
Křwalbu, cžešč Cži damy.

J. W.

Žyrkej a štat.

Němška Evangelška Žyrkej. Kaž sa šakšu evangelšku žyrkej, tak hu tež sa žyłu evangelšku žyrkej wšchelaš wufasny wuškle, a wšchelaš postajenja ho štale, kotrež sa to hwědcža, so škutkowanje němšeho ministra Kerrla postupuje a so došrjadowanje evangelške žyrkwe bórny pšhincž. Schto šebi to njeby pšchak? My Evangelšy tola wšchitzy! — Runje tak hu „žyrkwinske wubjerki“ tež sa druge krajne žyrkwe wšchelašeho postajše a šrjadowane, tak na pšch. tež wubjerki sa štaroprufku evangelšku žyrkej; tutón je šrjadowaš prajšćenja prawa w žyrkwi.

Konfirmazija. Š pšhepokoženjom konfirmazijow budže njedžela Palmarum bóle hacž hewaš džen konfirmazijow. So bychu wšchitzy, džeczi kaž štaršchi a pšhiwušni, tutón ty-džen hódnje wužili, ma ho wšcho tak pšhiwowaš, so by byt dženi konfirmazije žohnowanž džen. Do wšchěch domow našich cžitarjow a cžitarškow nješe naške šopješko wutrobne a nutrne šbožopšhecža sa młodnyh a štarnyh.

Šslěborna konfirmazija. Nimo „šloteje konfirmazije“ počinaju „šlěbornu konfirmaziju“ hajicž. Praja, so křesćijanšćenjo 25 lět po konfirmaziji šteja tak rjez na wšchiny hwojeho žiwjenja a škutkowanja; tuž ma žyrkej wšchu pšhicžinu, jim něšto prajicž, a woni wšchu pšhicžinu, ho i žyrkwi wušnacž, jeli so šteja hšchče na šažožku, na kotryž ho 25 lět přiedny štajichu, na šažožku, na kotryž chžyšhtaj štaršchi jich žiwjenje a šbožo šažožicž, jažo 39 abo 40 lět přiedny dašhtaj džecžo wušchěcžicž. „Šslěbornu konfirmaziju“ hwyecža tež, kaž šwjetscha šlotu, na jenej i njedželow po Šutrach. — Šladajo do cžaža a do žiwjenja dyrbišch prajicž, so ma tuta myšl wjele sa ho, haj, so je nušne, tež po tutym pucžu šobu hšch a hromadžicž a hšhnicž možy žyrkwi a to jenotliwego dla a žykeho luda dla.

Štaroprufka žyrkej je wušjewila wufas, so maja ho, džiwajo na wážnošč a šhutnošč dnja, wšchě konfirmazije, kiž běchu sa njedželu Šudika poštajene, pšhepokožicž.

Pšhiklad wabi. 22lětna holža i jeneje i hannoverskich wužadow bē i lěhwu pšhidželena, kotrež bē w štarym hrodže šaměštnjene. Špodny rumow lěhwa je štara žyrkej, w kotrež je kóždu njedželu evangelška Boža šlužba. Druhu njedželu hwojeho pšhebytku w lěhwe wuprošny šebi holža dowol sa Božu šlužbu, a jón tež došta. Šeje šwjetscha w šlužbje štaršche towaršchi ju wot horješa hacž dele wobdžiwachu. Tamna wuprošny šebi šdobom doprědla sa wšchě njedžele dowol sa Bože šlužby. Žyly rjad i tamnyh ho nětke tež ššhrobli . . . „Žyrkwinska nowina, kotraž tole podawa, pšhishaj: „Njeje potajškim pola wjednštwu, kotrež do wušprawnyjnyh pšhecžow rad šwoli, ale wjele bóle pola młodnyh, kotrymž šhroblicž pobrachuje, šebi dowol sa Bože šlužby wuprošycz.“ Tutón pšhiklad njeje jenož pšhiklad sa młodnyh, ale sa powšchitkowne šarjadowanje.

Myta sa bjesbóžnošč. Šsowjetruška šlowna rada bjesbóžnyh je myta wuštajila, kotrež cži doštanu, šotšiz tš „najlěpšche“ wědomošne knihi sa bjesbóžnošč špiša. Wšcho hromadžje je to 25 000 rublow.

W Španiskej šakhadža dale šběžt a revoluzija — a i tutymaj bjesbóžnošč a bolšewismuž. Pšhezo šažo pšhishadžeja powěšče, so tam šběžkarške cžrjódny šapaleja Bože domny, šlōšchtrny, šchule a druge domny. Šenicžy w mēščje Cadiz hu wone hižo hšdom Božich domow a šlōšchtrów, něšotre šchule a mēšchniški šeminar špalile. Mnogo drohotnyh wězow hu i tym šnicžili. A pšhede wšchēm: tež cžlowške žiwjenja. Ale niz jeno to: žyly lud a kraj cžerpi pod tutym njepšheštawazym njeměrom a wojowanjom wulžy jara.

Mexiko. Amerikanski wubjerki je ho prózowaš, šwěščicž, šchto mežikanski štat po prawom i křesćijanšškej žyrkwju a dožnyla i nabožinu chže. A šchto je wón šwěščik? Wón praji: Programm wušchnoščje je, šnicžicž katolšku žyrkej a i nej dožnyla nabožinu. So by to dožpěl, budže wšcho nabožne rowucžowanje šakajane. Šicžba Božich domow a duchownyha ma ho wobmješowacz. — Dyrbišch prajicž, so ma Šsowjetruška šlōdnu wotnoščku tam na amerikanskej šemi. Njech hnadž šrědku a pucže nejšku tam a tu jenajše, wotpošlad paš je jenajši.

Še Šserbow a i šalofa.

29. mēřža. Němška a wjednš Adolf Hitler tu — a tam wufraj! To je to šteinšchčjo, kotrež nam tuta njedžela tak

njemplnje a jašnje potaže. Šhtož nětko wjednišej dženja njeda hwoje haj, šchizuju koleško na wothłógowanskej papjer-
zy, tón wotstupi wot wjednika a wótneho kraja a pschistupi na stronu wukraja. — Ale my šchesczijenjo nješmny hwoju winowatość hižo dopjelnili, hdyž smy wothłógowacz šchli. My šo modlimy, my činimy dobroproščenje, a to niž jeno dženja, ně pšhezo, ša wótny kraj a wjednika, šo chyzł Bóh wšchedomóžny, hnadnje spožčicž, šo mohł wjednik wšcho do-
konjeć, šhtož je po Božej woli ša lud a kraj k wěrnemu šbožu a Bohu k česćci. —

Biskop D. Zanter-Brótklawski: Hdzež dže wo česć Nēm-
steje, wo hwojodu a pschichod Nēmsteje, hdzež šo jedna wo mēr, hdzež je činicž wo pschesjednošč zylcho nēmstejo luda — tam maja ewangelska zyrkej a wšch jeje stawy jenož wje-
kele „haj!“

Saški zyrkwinski wubjert je i podobnym słowom kaž wubjert nēmsteje ewangelskeje zyrkwje, kotrej tndženja wo-
šewichmy, na šjawnošč wustupił. Pokašuju na to, šo 29. mēr-
za šlušcha „haj“ wšchew ewangelskich wjednišej.

S Drježdžan. Naletne šlónčžo a čerstwy powětr ros-
wješelichu njedželu Laetare wobndlerjom Drježdžanow; to-
hodla bě tež wobthad we a šwonka mēsta thětro žiwy. A wšche-
mu tomu bě tež na šamžnej njedželi hermanš, kiž po starej
tradiziji wšcho na nošy štaja. Pschi wšchem rjanym wjedreje
a druhich šariadowanjach mējachu Drježdžanšy Sserbja hi-
šchće něšto wošebite, mjenujzy šerbste kemsche w šchiznej
zyrkwi. Šo Sserbja šebi hwoje kemsche w macžernej rěči
wošoko waža dopokajachu i tym, šo w mnohej ličžbe Božu
šlužbu wopntachu. Tu ma šo wošebje wušbėhnycž pschwiš-
liwošč šerbsteje młodžiny k šerbškim kemscham, šhtož mohło
bncž wšchelafim wožadaw w šerbškej Lužicy i pschikladom.
Poklednje šerbste kemsche pač bėchu wošebje wušnamne we
tym, šo bėchtaj k nam pschijėloj dwaj šerbškej duchownaj, kiž
se hwojim wopntom nam wulke kemsche šariadowašchtaj.
Šnate bė, šo pschijėdže knjes šarač Bóž i Budestez, ale
šo tež knjes wyschšchi šarač Šarjenš njenadžizy šobu Drjež-
džanškich Sserbow se hwojim wopntom pocžescž, bė wjazny
hač pšchewapjenka. Kač pač bėchu štari a młodži duchownje
pošbėhnjeni, jako k. wyschšchi šarač pschi woltarju liturgiju
špewasche a zyrkwinski thór wutrobny roswešel. A potom tu-
te do dušche šahrjebowaze předomanje knjesa šararja Bój-
za, kotrehož šmyšł bė: čžincze pokutu — džicze do šo! A ša-
wěno nješesche tuto předomanje hwoje plodny, pschetož wjele
ludži džėšche k Božemu blidu. Šswjate woltasanje mėjėsche
knjes wyschšchi šarač Šarjenš i aššitenzu knjesa šararja Bój-
za. Klečaza wožada pschi špowėdži šawoštaja Nēmzam ša-
czischčž hłubokeje pobožnoščje Sserbow, kotruž w knihach hušto
wukhwaluja. — Na wožadnej šhromadžijnje w Janškim dwo-
rje wupraji pschedhnda wožadny wutrobny džaf šararjomaj ša
pošlicžene kemsche. Potom rěčjesche k wožadnym k. wyschšchi
šarač. Nicžo njėndže bóle k wutrobje hač dopomnjenki na
džecžaze lėta, ródnu wješ a wšcho druge, šhtož je šo w mło-
dnych lėtach w domijnje štalo, tuž tež tute špominanje džėšche
do wutrobow šerbškich krajanow a krajanow, kiž šwonka do-
mišny šo prózuja šdžeržecž Sserbow waschnja a rěčž. Rosko-
ženje našchich nabožnych pomėrow we Lužicy je wšchitkich
tač hnušo, šo mnošy plafachu. Šhtož tež njeby był hnutny, hdyž

šchšchi, kač młodny lud w Sserbach hwojich wótnow šerbštwo
šedžbu nima a šerbškich šonfirmadow pschezo mjenje a
mjenje bywa? — Tež šledowaza narěčž k. šararja Bójza
mėriesche na štrach wotrodženja w zyrkwi a domje, tač šo je
kóžny k tomu dopóšnacžu pschishoč, šo je čžak idylow w Sser-
bach šo minyl. Wjekele šbudži wušnacže, šo niž jenož knjes
wyschšchi šarač Šarjenš, ale tež wšchitzy drušy duchowni radži
šajėdu do šafsteje štolizy, hdyž šo kóžny doma čžuje, dokelž je
šo tu ta prawa šerbška hwojibna harmonija nještazena ša-
thowala. Šo ludownych špewach a narodnej hymnje bė offi-
zielny džel nimo a powšchitkowna bježada šo pschishamny.
Mjes hoščemi bė tež knjeni šararka Bójzowa, dwaj šerbškej
študentaj, kiž theologiju študujetaj w Lipku, dale tež kraje-
njo a krajanke se Sserbow. Pschichodna šerbška Boža šlužba
budže da-li Bóh 28. junija t. l., na kotruž hižo dženja šedž-
bnych činimy.

Š. Th. Š.

Bibliški pucžniš.

Judita, 29. mērza: (Šsudž mje, Božo! Ššalm 43, 1.)
Ša chzu špewacz wo Knjesowej hnadže a twoju prawdu wu-
powėdacž se hwojim ertom štajnje a pschezo. Šš. 89, 2. —
Tuž chzu čži, Šesu, šhwalbu špewacz ša twoje hórke čžerpje-
nje, a twoje mjeno pošbėhowacz, tač dolho hač šym na šwė-
cže. Tam horjetach, tam we Božim raju tež milijony šaspė-
waju čžescž, šhwalbu tomu jehnejczu: Tuž špewam tež ša na
tym šwėcži, kaž we njebježach Bože džecži, čži horzy džaf
nětk i wutrobu. (Šėtr Młont.) — Mat. 27, 22. — Šana 3,
1—6.

Pondžela, 30. mērza: Šhtož kónz wšacz dnybi, tón je
předny hordny, a horda myšł pschindže předny pada. Šchishł.
Šalom. 16, 18. — Š. 448. — Ššalm 91. — 2. Mójš. 18, 13—27

Wutora, 31. mērza: Woni jėdžichu wšchitzy a buchu na-
žycženi, a šebraču, šhtož bėšche kušlow šbytknych, dwanacže
šorbow pošnych. Mat. 14, 20. — Š. 614, 2. — Šuf 22, 14
hač 22. — Ššalm 93.

Ssrieda, 1. haprleje: Twoja štarosč budž kaž twoja mło-
došč! 5. Mójš. 33, 25. — Š. 666. — Šuf. 22, 24—38. —
2. Mójš. 19, 1—14.

Šhtwórtk, 2. haprleje: Šdy bndmy runje wasche hrėchi
jako krej čžėrwjene byle, budža wšchat jako šnėh bėke; a hdy
bychu runje wone byle jako šcharlat čžėrwjene, budža wone
jako wolma bėke. Šeš. 1, 18. — Š. 400. — Šuf. 22, 39—54.
— 2. Mójš. 19, 16—25.

Šiatt, 3. haprleje: W čžakžu tajkich kraleštwow budže
Bóh i njebješ jene kraleštwo šbudžicž, kotrej nihdy šahubje-
ne njebudže, a jeho kraleštwo njepšchindže na žadny druhi
lud; wono šamo pač budže wėcžnje woštacž. Šan. 2, 44. —
Š. 198. — Šuf. 22, 55—65. — 2. Mójš. 20, 1—17.

Ssobota, 4. haprleje: Šhto pschihotuje rapakej jeho
jėdž, hdyž šo jeho młode k Bohu wołaju a tam a šem lėtaju,
hdyž jėšč nima? Šiob 39, 3. — Š. 314. — Šuf. 22,
66—23, 12. — Šach. 9, 8—12.

Ššitowanje. Ša Šalmarum: Š. w Š. — Ša Šutry: Š.
we Š. — Ša Šuasimodogeniti poštaji k. w. f.